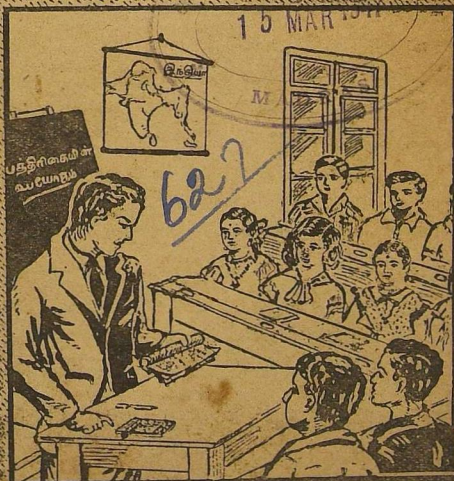

627

போதனை வீஷய பூங்கொத்து

சுதந்திரமாதிரை மலரும்

Kalakechalam
5, 1941-43.

Editor
Public
R

211, N1188

N14)37.7

210014

Lourduswami, B.A., L.T.
...ing School, Trichinopoly.

...னவரி 1947

மலர் 7

B. S. ...முறை பாடசாலை, திருச்சினூப்பள்ளி.

வருஷ சந்தா ரூபாய் 1.

போதன விஷயப் பூங்கொத்து

கோத்து 37]

15 ஜனவரி 1947

[மலர் 7

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

We wish all our Subscribers and well wishers a most Happy and Prosperous New Year.

நம் அன்பார்ந்த மாணவர்கட்கும், சந்தாதாரர்களுக்கும், ஏனைய எம் “பூங்கொத்து” நேயர்கட்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியும் புதுவருட வாழ்த்தும் உரிமையாகும்.

இதுகாறும் நம் நேயர்கள் நம் “பூங்கொத்தைப்” பரிவுடன் போற்றிவந்திருப்பதுபோல், இனிமேலும் இதனை ஆதரித்தும், விஷயதானம் புரிந்தும், புதுச் சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்தும் “பூங்கொத்தைப்” போற்றிவருவார்களாக.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் மற்றுமோர்முறை எமது மனமுவந்த நன்றியை அனைவர்க்கும் தெரிவித்துக்கொண்டு எம் வாழ்த்துக்களை மீண்டும் கூறுகின்றோம்.

* * * * *

நம் “பூங்கொத்து” நம் தமிழ்நாட்டின் ஆசிரியர்களுக்காற்றிவரும் தொண்டினைப் பாராட்டி, நம் சென்னை கல்வி இலாகா கல்வி டைரெக்டர் அவர்கள் விடுத்துள்ள சுற்றறிக்கையை மற்றுரிடத்தில் பிரசுரித்துள்ளோம். தயவுகூர்ந்து காண்க. “பூங்கொத்தின்” மணம் எங்கும் வீசும்வண்ணம் பேணுக.

போதன விஷயப் பூங்கொத்து சந்தாதாரர்கள் தங்கள் சந்தாத்தொகையை அனுப்பும்போது, மணியார்டர் கூப்பனில் தங்கள் சந்தா நெம்பரையும் முழு விலாசத்தையும் குறிக்கவேண்டியது.

விலாச மாறுதல் உள்ளவர்கள் தங்கள் சந்தா நெம்பரையும் பழைய, புது இரண்டு விலாசங்களையும் குறிப்பிட வேண்டியது.

“ புத்தாண்டு வாழ்த்து ”

(நேரிசை யாசிப்பா)

உலக முவப்ப வோங்குயர் சிறப்பிற்
பலர் புகழ் கதிரோன் வான்முக நற்றெனச்
சாதனை பூத்த தன்னிக ரில்லாப்
போதலு விஷயப் பூங்கொத் தென்னும்
மனவிரு ளிரீஇ மாண்பொரு ளனைத்தும்
தனதென உடைதரு தண்டமிழ்த் துணரோ
முப்பா னேழு யாண்டுகள் முனைந்து
எப்பா ளாரும் இன்புற வுலவிப்
புத்தாண் டிதனினும் புதுமணம் பெற்றுப்
பத்தொன் பாடோடு நாற்பத் தேழினும்
இன்னும் பற்பல விசைபெறு மாண்டினும்
வாழ்க வாழ்க வாழ்க
சூழறவோடு துணைநலம் பெற்றே.

நேரிசை வேண்பா

பூங்கொத்து வாழியரோ பொன்னுலகுந் தான்விரும்பத்
திங்கறுமந் நற்றுணரைத் தேசுபெறத்—தாங்குறுசங்
கேலூர்து நாதரொடு மேற்பவரும் வான்முகட்டின்
மேலூ ரினமதிக்குமேல்

“ துணரன்பன் ”.

210014

சென்னை கல்வி இலாகா

**Public Examination at the end of the VIII Standard,
April 1947**

Page 538 of Fort St. George Gazette, Part I-B dated 3-12-46

The Public Examination at the end of the VIII Standard will be held on the 8th and 9th April 1947.

The fee prescribed for the examination is Rs. 2 for all the four subjects, or even for the three subjects; and Re. 0-8-0 (annas eight only) if English alone, is to be brought up by those who have already passed the examination in the years 1942 to 1944.

The fees should be collected by the head of the institution and sent in a lump sum to the Treasury together with receipt forms filled in in duplicate of the pupils who are finally to be presented for the examination—one copy of which will be retained at the Treasury and the other signed and returned to the head of the institution.

This latter list (fee receipt) should be attached to the nominal roll of students appearing for the examination should be forwarded by the headmaster to the Secretary to the Commissioner for Government Examinations, Cathedral P. O., Madras, if the eligibility of pupils had been checked and countersigned by the Deputy Inspector of Schools or the Sub-Assistant Inspectress of Girls' Schools, not later than the 31st January 1947.

For full further particulars refer to the Gazette quoted above.

ஆசிரியரின் இன்றைய நிலை

[த. ப. நாதன்]

ஆசிரியரைப்பற்றி பேசும்பொழுது, அவர்களின் வாழ்க்கையோடு கலந்துள்ள கல்வியைப்பற்றியும் சிறிது சொல்லவேண்டுமல்லவா? எனலும், ஆசிரியரின் நிலையைப்பற்றி எழுதுமுன், கல்வியைக்குறித்து சிறிது தூரம் போவோம்!

கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்

கல்வியைப்பற்றி கூறவந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையார், இவ்வாறு சுருக்கமாக விளக்கினார். இக்குறளில் வந்துள்ள உவமையானது, மிக மிக உன்னதமான உவமையாகும். இஃதால் குறிக்கப்படும் இயல்பானது, ஆழ்ந்து சிந்தித்து அகமகிழ்ச்சி கொள்வதற்குரியது.

எண்சாண் உடம்பிலும் சிரமே பிரதானம் வாய்ந்ததென்பார். அத்தகைய சிரசிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, இன்றியமையா உறுப்பாக உணரப்படுவது—கண் என்றே, கூறுவார்கள். ஏன்? ஒருவனுக்குக் கண் இல்லையெனில், அனுபவித்ததற்குரிய நலன்கள் பலவும், அவனுக்கு ஒருசிறிதும் உபயோகமின்றி ஒழிந்துபோகின்றன. ஈடும் எடுப்பும் அற்ற இயற்கை வனப்பையும், தன்னுடன் உறவாடும் பிறரின் உருவகங்களையும், இன்னும் பிறவற்றையும் அவனால் அறிந்துணர்ந்து, அதன் வழி இன்புற இயலாது. சுருங்கச்சொல்லின், உலக வாழ்வென்பது, அவன்பால் உபயோகமின்றியே போகிறது எனலாம். இஃதே போன்று, கல்வியறிவில்லாதவனும் கண்ணற்ற கபோதியென இருள்வழி சென்று இன்னலில் உழன்று, உலகவாழ்வை முற்றும் உய்த்துணரமுடியாத கட்டைபோல் ஆகின்றான்!

கல்வியில்லாமலிருக்கின்ற தனிப்பட்ட ஒருவனின் நலமானது, இங்நனம் பாதிக்கப்படுகிறதென்றால், கல்வியறிவற்ற ஒரு சமூகமோ, அல்லது ஒரு தேசமோ, எந்த நிலையில் இருக்குமென்று நேயர்களே ஊகித்தறிந்துகொள்ளலாம்! ஒரு நாட்டின் உயிர்த்துடிப்பைப்போன்ற கல்வியில், அந்நாட்டு மக்கள் பிணிக்கப்பட்டிராவிடின், மற்ற பிற நலன்களும் பயனற்றுப்போகின்றன. கல்வியற்ற நாட்டில் கலையில்லை; கருத்தில்லை! காவியமில்லை; ஓவியமில்லை! இலக்கியமில்லை; இன்பமில்லை! விஞ்ஞானமும்மில்லை! சுருக்கமாக, எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும், அந்நாடு, கீழமைப்பட்டே இருக்கும்!

எனவே, கல்வியற்ற ஒரு சமூகத்தின் கண்ணைத்திறந்து, அதன் வழியாக நாகரிகத்தின் நாடென மாற்றுகின்ற மகத்தான பொறுப்பு, ஆசிரியரையே சார்ந்ததெனின், அவர்களின் பெருமைப்பற்றி என்ன சொல்வது? ஆம், நாட்டினது நலன் கருதி—எதிர் நலம். விழையாமல்

நாடோறும் உழைக்கும் தன்னலமற்ற தியாக்களே, ஆசிரியர்கள் என்றால், குறிப்பாக ஆரம்ப ஆசிரியர்களென்றால், அஃது மிகைபாடல்ல, என்பதே என் கூற்று!

மலை, மலர், பூமி, நிறைகோல்—இந்நான்கின், குணங்களை உடையவர்களே ஆசிரியர்கள், என்றார் நன்னூல் தந்த நற்றமிழ்ப்புலவர் பவணந்தியார்! இந்தக் குறிப்பை வைத்துக்கொண்டு, அமைதியாக, சிந்தனையில் புகுந்தால், ஆசிரியரின் மேம்பாட்டை அறியக்கூடும் ஓரளவிற்கு!

பளிங்கென தெளிந்து விளங்கும் குழந்தைகளின் உள்ளத்தில், கல்விக்கதிரைப் பாய்ச்சுவதன் மூலமாக, ஆசிரியர்கள் நாட்டினுக்கு செய்கின்ற சேவையானது ஒப்பற்றது! ஏன்? இக்காலக் குழந்தைகளே, பிற்காலத்தில் பேரறிவுபடைத்த பெரியோராயும், உலகம் உவக்கும் உன்னதராயும், வேந்தரும் வியக்கும் வித்தகராயும், விளங்குவர். இங்ஙனமாக வருங்கால உலகிற்கான எண்ணற்ற அறிவுக்களஞ்சியங்களை உருவாக்கியளிக்கும் உன்னதமான ஆக்க வேலையில் ஈடுபட்டு, சேவையொன்றையே பிரதானமாகக் கருதி சீரிய பணியாற்றும் ஆசிரிய கருத்தாக்களின், இன்றைய வாழ்க்கை நிலையை எண்ணும்போதுதான். நம்மையும் அறியாமல் கண்ணீர் உகுக்கவேண்டியிருக்கிறது! “கேவலம், படுமோசம்” என்று, பிறரும் எள்ளி நகைக்கவேண்டிய கீழ்நிலைக்கு, நம் நாட்டு ஆசிரியர்களின் நிலையானது, நலிந்துள்ளது என்பதை, ஈண்டு வருத்தத்துடன் குறிப்பிடுகிறேன்!

ஒரு பூதன்; வணிகன்! தன்னிடம் உழைத்துழைத்து இளைத்துப் போன குதிரைக்கு, புல் வாங்கிப்போட சிரமமாயிருந்ததுபோலும்! பச்சைநிறக்கண்ணாடியை மாட்டிவிட்டான்! கண்டவற்றையெல்லாம் புல்லென்று மேய்ந்து, வயிறுவெடித்து உயிர்விட்டது அந்த உண்மையான குதிரை! இதே போன்றுதான், ஆசிரிய சமூகத்திற்கு சேவையென்னும் கண்ணாடியை மாட்டிவிடுகின்றனர், சில பிற்போக்கிகள்! சேவை! ஆம், சேவையைத்தான் கருதுகிறார்கள். ஆசிரியரும்! ஆனால்? சுடர் விளக்காயினும் ஒரு தூண்டுகோலும் வேண்டுமே! தீர்க்கத்தரிசிகள், கவிவாணர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆதியோர்க்கு அடித்தபடியாக ஆசிரியர்கள் தேசமக்களுக்கு சேவை செய்கிறார்கள். உலகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு, உபாத்திமைத்தொழில், சிறந்த தொழில்களுள் ஒன்றென கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. எனலும், உபாத்தியாயர்கள் பணத்திற்காக அன்றி, பொதுஜன சேவைக்காகப் பாடுபடவேண்டும்! இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்கள் கல்விமந்திரியார்! அவருடைய கூற்றில் எவ்வளவு உண்மையும் கலந்துள்ளதென்பதை வாசகர்களே நினைத்துப்பார்த்தல்வேண்டும்! ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்தபின் தான், அவர்களிடமிருந்து

சேவையை எதிர்பார்க்க முடியும். இதை அறிவுடையோர் யாரும் ஒப்புக்கொள்வர். வறுமைப்பேயால் வாட்டப்பெற்று, துன்பம் ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு வாழும்போது, “சேவை செய்; தியாகம் செய்!” என்றால், இன்றைய ஆசிரியர்களின் நிலையைப் பூரணமாக அறிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் தான், அவ்விதம் பேசுவார்கள் என்பதிலும் என்ன குற்றம்?

நம்முடைய மாகாணத்தைச் சார்ந்தமட்டும், ஆசிரியர்களின் நிலைமை, குறிப்பாக ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் நிலைமை, அவர்களின் பொருளாதாரநிலைமை, சீழ்த்தரமாகவே இருக்கின்றது. ஹையர் கிரேடு, செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்க்கு, (பஞ்சப்படியோடு சேர்ந்து) முறையே மாதம் 34 ரூ-ம், மாதம் 38 ரூ-ம், காருண்ய சர்க்காரால் அளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது! கள்ளமாரக்கெட் யிகுந்துள்ள இக்காலத்தில், இந்தச் சொற்ப தொகையை வைத்துக்கொண்டு, எவ்விதம் வாழ்க்கை நடத்தக்கூடும்? அப்படி ஏதோ, தப்பித்தவறி நடத்திக்காட்டினாலும், அது எப்படி இன்பகரமாக அமையமுடியும்? இந்த இலட்சணத்தில், குற்றங்குறையில்லாமல், பிள்ளைகளுடைய உள்ளத்திலே, ஆரம்பக்கல்வியை பசுமரத்தாணிபோல பதியச்செய்யவேண்டுமென்று எதிர்ப்பார்ப்பது அறிவுடைமையா? நாடும் நாகரிகமுடைய நாடாக மேம்பட்டுவிடுமா?

தங்களுக்குப் பிற்காலத்திலாவது விமோசனம் கிடைக்கும் கிடைக்குமென்று, பொறுமையையே ஏக அணிகலனாகக்கொண்டு, சேவையாற்றி வந்திருக்கிறார்கள் நம் மாகாணத்து ஆசிரியர்கள்! இத்தகையப் பண்புகொண்டோரின் பொறுமையை மேலும் மேலும் சோதிப்பதால் என்னபயன்? பொறுமைக்கும் ஓர் அளவு உண்டல்லவா? இஃதால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதம், மிகமிக மகத்தான தென்றே யாரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்! கனமான சமையைத் தாங்கிச்செல்லும் ஒரு யிருகத்தின் முன்னால், ஓர் குச்சியிலே முள்ளங்கியைக்கட்டி, அதை அதனுடைய வாய்க்குக்கீட்டுவதைப்போலச் செய்து, பளுவோ, பயணத்தின் தூரமோ தெரியாமல் செய்யும் ஏமாற்று வித்தைபோல், இன்றைய ஆசிரியர்களின் நிலை இருந்து வந்துள்ளது!

நாட்டினது இன்றைய நிலையில், ஆசிரியர்பால் அரசியலார்க்கும் ஓரளவு அனுதாபம் உண்டென்பது உண்மைதான்! இம்மட்டும் போதுமா? ஆசிரியரின் முறையீடுகள், குறைகள்யாவும், பூரணமாக, செயல்முறையிலே தீர்க்கப்படவேவேண்டும்! ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கைத்தேவைகள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பூர்த்தி செய்யப்படுகிறதோ, அவ்வளவுக்கும் நாட்டினது நிலை உயரும்; நாடுதீர் பெறும்; மக்களும் இன்புறுவர்!

பாடக்குறிப்பு

[T. Antony]

வகுப்பு: III. பாடம்: தமிழ் வசனம்.

நோக்கம்: பிள்ளைகளின் சொற்றொகுதியை விருத்திசெய்தல்.

உபகரணம்: காட்டு, ரிப்பைகாட்டு, கவர்.

பீடிகை: உன் ஊர் எது? அந்த ஊரில் தபாலாபீஸ் இருக்கிறதா? அதைப் போய் நீ பார்த்திருக்கிறாயா? அதில் உட்கார்ந்திருப்பவர் யார்? அவர் அங்கு வரும் ஜனங்களுக்கு என்ன கொடுக்கிறார்? என்பதுபோன்ற சில கேள்விகளைக் கேட்டு நாம் நடத்தப்போகும் பாட சம்பந்தமாக சம்பாஷிக்கவும்.

புது அறிவு: நமது இராஜாங்கத்தார் தபாற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றனர். அவற்றால் சீக்கிரத்தில் சொற்ப செலவிலே நாம் செய்திகளை அறிந்துகொள்ளுகிறோம். செய்திகளை எழுதித் தெரிவிக்கும்படியான அட்டைக் காகிதத்திற்குக் 'காட்டு' என்று பெயர். காட்டுகளில் பதில் எழுதித் தெரிவிக்கக்கூடிய இரட்டைக் காட்டுகளும் உண்டு. அவை 'ரிப்பை காட்டு' எனப்படும். ஒற்றைக் காட்டின் விலை அரையணை; ரிப்பை காட்டின் விலை ஒரு அணை.

காட்டின் ஒரு பக்கத்தில் நடுப்பாதியில் கோடு ஒன்று காணப்படும். கோட்டின் வலப்புறம் மேல்விலாசம் எழுதும் இடம். அந்த இடத்தின் தலைப்பில் 'போஸ்டு காட்டு' என்றும், 'விலாசம் மட்டும்' என்றும் இங்கிலீஷ் எழுத்தால் எழுதிய சொற்கள் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன; தவிர அரசர் தலையின் உருவமும், காட்டின் விலையும் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. கோட்டிற்கு இடது பக்கத்திலும், ஒன்றும் அச்சிடப்படாத அடுத்த பக்கத்திலும் நாம் சமாச்சாரங்களை எழுதலாம்.

காட்டில் உள்ள செய்திகளைப் பிறர் பார்க்கக்கூடும். செய்திகளைப் பிறர் பாராமல் இருப்பதற்கும், அதிகச் செய்திகள் எழுதுவதற்கும் வேறொரு விதம் உண்டு. தனிக் காகிதத்தில் செய்திகளை எழுதி உறையில் இட்டு ஒட்டி அனுப்பலாம். அந்த உறைக்குக் 'கவர்' என்று பெயர். இது தபால் ஆபீஸில் ஒன்றரையணைவுக்குக் கிடைக்கும். கவரிலும் அரசரின் தலையும் அதன் விலையும் அச்சிடப்பட்டிருக்கும். கவரின் மேல் விலாசம் எழுதவேண்டும்.

விஷயம்

முறை

நமது இராஜாங்கத்தார்.....
.....
விலாசம் எழுதவேண்டும்.

பீடிகை முடிந்ததும் ஆசிரியர்
மாதிரி வாசிப்பு கொடுக்கவேண்டும்.
அவ்வீதம் மாதிரி வாசிப்பு கொடுக்
கும்போது பிள்ளைகள் தாங்கள்
வாசிக்கும்போது ஏற்படக்கூடிய
இடையூறுகளைக் குறைப்பதற்கா
கவே என்பதை மனதிற்கொண்டு
தெளிவான குரலில் பிள்ளைகளுக்
குப் புரியுமாறு, நிறுத்தப்பள்ளிகளை
யும் குரலின் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும்
கவனித்துப் பட்டபட்டப்பின்றி வாசித்
துக் காட்டுதல் வேண்டும்.

பிறகு மொளையா வாசிப்புக்
கொடுக்கவேண்டும். விஷயத்தைப்
பிள்ளைகள் புரிந்துகொண்டார்களா
என்பதைச் சோதிக்க அதில்
இரண்டொரு முக்கிய கேள்வி
களைக் கேட்கவேண்டும்.

உதாரணமாக: கார்டில் எத்
தனை வகையுண்டு?

அவற்றின் ஒவ்வொன்றின் விலை
என்ன?

கார்டில் சாதாரண கார்டு, ரிப்பை
கார்டு என இருவகையுண்டு.

சாதாரண கார்டின் விலை அரை
அணை; ரிப்பை கார்டின் விலை ஒரு
அணை.

நாம் எழுதும் விஷயங்களைப் பிறர்
பார்க்கமுடியாது; அதிகமான விஷ
யங்களை நாம் எழுதலாம்.

புதுப்பதங்கள்

இராஜாங்கத்தார்; தபாற்சாலை;
சொற்ப செலவு; உறை;

உரை—உறை

அரை—அறை

சொற்ப X மிகுந்த

அற்ப—சொற்ப

அச்சிடப்பட்ட X அச்சிடப்படாத.

கார்டில் எழுதுவதைவிட கவ
ரில் எழுதுவது எவ்வீதங்களில்
சிறந்தது?

பிறகு கார்டு, ரிப்பைகார்டு, கவர்
இவற்றைப் பிள்ளைகளுக்குக்
காட்டி அவை ஒவ்வொன்றின்
மேலும் அரசர் தலையின் உருவம்,
அவை ஒவ்வொன்றிற்குரிய விலை
முதலியவைகள் பதிக்கப்பட்டிருப்
பதைக் காட்டவேண்டும். தவிர,
கார்டு, ரிப்பைகார்டு இவற்றில் எங்கு
சங்கதிகள் எழுதவேண்டும், விலா
சம் எங்கு எழுதவேண்டும், என்
னும் விஷயங்களைப் பிள்ளைகளுக்
குத் தெளிவாகக் காட்டவேண்டும்.

முறை

அதேபோல் கவருக்கும் காட்ட வேண்டும்.

விஷயத்திலுள்ள புதுப் பதங் களை—உதாரணங்கள் மூலமாய் விளக்கவும்.

க. ப.-வில் எழுதவும்.

பயிற்சி (1) “ஐயா! நான், மூன்றாம் வகுப்பு, இவ்வருஷம், படித் துக்கொண்டிருக்கிறேன். இரண்டு மாதம், பரீட்சை, இன்னும். தேறு வேன், அந்த பரீட்சையில், கட்டாயம். எனக்கு, அனுப்புங்கள், புத்தகம், இரண்டு படிப்பதற்கு.”—இவ்விஷயத்தை ஒழுங்குபடுத்தி எழுதிக் காட் டச்செய்க.

(2) ‘காட்டு’ எழுதுவதைவிட கவர் எழுதுவதில் என்ன அதிக மான சௌகரியங்கள் உண்டு? கூறுக.

தமிழ்க் கொடி

[த. ப. நாதன்]

1. செந்தமிழ்த் தாய்க்கொடி போற்றிடுவோம்—அதன் சீர்மைச் சிலபல சாற்றிடுவோம்—மலர்க் கந்தந் கமழ்ந்திடுங் காற்றிடையே—அதைக் கண்டனர் அன்னியர் ஏற்றினரே!
2. முப்பெருஞ் சின்னங்கள் தாங்கிடவே—மற மூவராம் மன்னரால் ஒங்கிடவே—பல செப்பரும் வெற்றிகள் வாங்கிடவே—பிறர் சேர்ந்துவ ணங்கினார் பாங்குடனே!
3. ஓரிரு மாமலை மீதினிலே—ஒளி உள்ள தமிழ்க்கொடி மேவிடவும்—புவிப் பேரிருள் நீக்கிடும் போதினிலே—பல பேரும் அறிஞர்கள் பூத்தனரே!
4. மன்னவர் மாமனைக் கூரையிலே—பகை மன்னவரை வென்ற போரினிலே—தமிழ்ப் பண்டங்க ளேற்றிய கப்பலிலே—தமிழ்த் தின்றுவி ளங்கியோர் குப்பத்திலே!
5. நின்றுவி ளங்கிய நேர்மையாரும்—தமிழ் நீர்க்கொடி வாழ்த்தலே சீர்மையாம்—பழந் தண்டமிழ் ஆட்சியை யேற்றிடினே—தமிழ்த் தாய்க்கொடி தன்னையே யேற்றிடுவோம்!

வினாயாட்டுகள்

M. A. AMIRTHANATHAN, R. C. H. School, Trichy.

கொத்து 37, மலர் 5, 6 பக்கம் 106-ன் தொடர்ச்சி

இராக்கசனும், பொக்கிஷமும் (Giant and his Treasure)

1. குழந்தைகளை ஆடும் இடத்தில் ஒரு பக்கமாக நிறுத்தி, திறமை உள்ள ஒருவனை மத்தியில் நிறுத்தவும். அவனுக்கு அருகில் ஓர் பை (bag) வைக்கவும். அவன் இராக்கசனாகவும், பை அவனுடைய பொக்கிஷமாகவும் கருதப்படவேண்டும். இந்த ஆட்டத்தில் ஒவ்வொரு மாணவனும் அகப்படாமல், பொக்கிஷத்தை அடைவதன்மூலம் கௌரவம் சம்பாதிக்க முற்படவேண்டும். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இராக்கசன் படுத்து கண்ணை மூடி, தூங்குவதாக காண்பிக்கவும், அதே நேரத்தில் மற்றைய மாணவர்கள் பொக்கிஷத்தை நோக்கி, கால் நுனி விரல்களில் சப்தமின்றி நடந்து செல்லவும் வேண்டும். இராக்கசன் தலைதூக்கிப் பார்த்தால், எல்லோரும், அப்படியே அசைவின்றி சிலைகள்போல் நிற்கவேண்டும். மீண்டும் தலைகுனியவே, முன்னேறி செல்லவேண்டும். இராக்கசன் எவ்விதத்திலும் பொக்கிஷத்தைக் காப்பாற்ற முயற்சிப்பான். எவ்வாறு பொக்கிஷத்தை எடுத்தவுடனே எல்லோரும் குறிப்பிட்ட எல்லையைக் கடந்து செல்லவேண்டும். அவ்வாறு ஓடும்பொழுது இராக்கசன் எழுந்து, எடுத்துச் செல்பவனை விரட்டித் தொடுவான். தொட்டால், தொடப்பட்டவனையும், தொடப்பெறாவிடின் வேறு ஒருவனையும், அடுத்த ஆட்டத்திற்கு இராக்கசனாகத் தெரிந்து, முன்போல் தொடர்ந்து ஆட்டத்தை நடத்தவும்.

குறிப்பு:—குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எவன் மூன்று, அல்லது நான்கு தடவைகள் கௌரவம் பெருகிறானோ, அவனை மற்றவர்களுக்கு முன்னால் நிறுத்தி, எல்லோரும் கைகொட்டி வாழ்த்துவதன்மூலம், இவ்வாட்டத்தில் அதிக உற்சாக மூட்டலாம்.

2. “நரியே மணி என்ன?” (What is the time Mr. Fox?) ஒருவனைத்தவிர மற்ற எல்லா குழந்தைகளையும், வட்டத்தில் நிற்கவைத்து ஒருவனை மையத்தில் நிறுத்தவும். வட்டம் கூடியமட்டும் பெரிதாயிருத்தல் அவசியம். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வட்டத்தில் உள்ளவர்கள், “நரியே, மணி என்ன?” என்று கேட்க; நரி, “பத்து, எட்டு, ஏழு,” என்று ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் ஒருவிதமாக பதிலளிக்கும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும், ஒரு தப்படி வீதம் மாணவர்கள், நடுவிலுள்ள நரியை நோக்கி முன்னேறுவார்கள்: கூடியவரை சமீபத்தில் நெறுங்கியபின், கேள்விக்கு உத்தரமாக, “பன்னிரண்டு” என்று கூறி, நரி மாணவர்கள்மீது பாய்ந்து, அவர்கள் குறிப்பிட்ட எல்லையைக் கடந்துசெல்லு முன், ஒருவனையாவது பிடிக்கவேண்டும். பிடித்தால், பிடிப்பட்டவனும், அல்லவெனில், அதே பேர்வழியும் அடுத்த ஆட்டத்திற்கு நரியாகவேண்டும்.

குறிப்பு:—1. நரி, “பன்னிரண்டு” என்று சொல்லும்போதுதான் மாணவர்கள் தப்பி ஓடலாம்.

2. ஒருவன் இரண்டு தடவைக்குமேல், நரியாயிருக்க நேரிடின், சிறு தண்டனை விதிக்கலாம்.

“குலை குலையாய் முந்திரிக்காய் நரியே, நரியே சுற்றிவா”

[M. Kulandaisamy]

மேலே கூறப்பட்ட வசனத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆரம்ப பாட சாலைகளில் எல்லாம் அதன் கருத்தை அறியாது விளையாடுகிறார்கள். இந்த வசனத்தின் மூலம் ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களுக்கு 7 நோக்கம் நிறைவேறுகிறது. 1. விளையாட்டு. 2. கதை. 3. நடப்பு. 4. பேச்சு திருத்தம். 5. யோசனாசக்தி. 6. உற்றுப்பார்த்தல். 7. திறமை. என்பவைகள் இதனால் இதை நாம் ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் மிகவும் அவசியமாகும். ஒரு முந்திரி தோட்டத்தில் பழங்கள் அதிகமாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. தோட்டக்காரன் தோட்டத்திற்குள் ஒருவரும் பழத்தை அறுக்காமல் காவல்புரிந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது நரி ஒன்று வந்தது. ஏற்கனவே கனிந்து விழுந்து கிடந்த ஒரே ஒரு பழத்தை எடுத்து தின்றது. ருசி அதிகமாயிருந்தபடியால் அதன் கொட்டையை வாயில் வைத்திருந்தபடியே இன்னும் பழம் அகப்படுமென்று தோட்டத்தைச்சுற்றி “குலை குலையாய் முந்திரிக்காய் என்று சொல்லி வந்தது. உள்ளே இருந்த காவல்காரன் நரியைப் பார்த்துக்கொண்டு நரியே சுற்றிவா” என்றான். பின் வேறொரு பழத்தைக்கண்டு அதை எடுப்பதற்காக வாயில் இருந்த கொட்டையை வெளியே தள்ளிவிட்டு சென்றது. அதைக் கண்ட காவல்காரன், பழத்தைப் பறித்து தின்று கொட்டையைப்போட்டது என்று நினைத்து கீழே போட்ட கொட்டையை எடுத்து நரியை அடித்தான். நரி ஓடி ஒளிந்தது. இதைப்போலவேதான் மாணவர்கள் விளையாடுகிறார்கள். கருத்தை அறியாமலே அதிதீவிரமாக விளையாடும் விளையாட்டை கருத்து விளங்க ஆசிரியர் கதை சொல்லி மேற்கூறிய 7 நோக்கங்களையும் நிறைவேற்றினால் மாணவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக உற்சாகம் ஏற்படும் என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டா?

விடுகதை விடைகள்

[கொத்து 37, மலர் 5, 6 பக்கம் 118-ன் விடுகதைகள்]

- விடைகள்:—1. நாக்கு. 2. மழை. 3. பருத்திப்பஞ்சு.
4. கட்டில். 5. சட்டி. 6. விளக்கும்—விளக்குத்திரியும்.
7. நிலக்கடலை. 8. செவ்வந்திப்பு.

ரங்க ராயன் டஸ்ஸா

அல்லது

புத்திமான் பலவான் ஆவான் (ஹாஸ்யக்கதை)

(D. சிவராமன்)

அநேக வருடங்கட்குமுன் பவனபுரம் என்னும் நாட்டில் சேகரவர்மன் என்னும் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு மூன்று மனைவியர் உண்டு. இத்தேவியர் மூவரும் “அழகின் வடிவே” என விளங்கினர். அரசன் அளவிலாச் செல்வம் படைத்தோன். நாட்டின் வளர்ப்பத்திற்கோ குறை வில்லை.

ரங்கராயர் என்பார், அரசனின் “கஜான்றி” அல்லது பொக்கிஷ தார். தன் கடமைகளை மாசறச் செய்துவந்த மராட்டிய மராபினராவர். யுகத்தில் இவரை மிக்கார் இவர். பொன், வெள்ளி நாணயக் குவியல் களுக்கிடையே சதா வீற்றிருக்கும் இவர், அதில் ஒரு பொற்காசேனும் அபகரித்தாரில்லை. எண்ணிறந்த வருமானம் பொக்கிஷத்தை நிரப்பிக் கொண்டே இருந்தது. ரங்கராயர் குடிகளிடத்திலும் அன்புடன் பழகி வந்தார். குடிகள் அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டிய வரியை சற்று கால தாமதமாய் செலுத்தினாலும், அவர்களிடம் அன்புகொண்டு, மன்னித்து, அரசனின் தண்டனையினின்றும் தவிர்ப்பார். எனவே, மக்களும் இவர் பால், மரியாதைகொண்டு, பலவாற்றால் உதவியளித்தனர். நாளடைவில் தனவந்தராளுர். மாளிகைபோன்ற இல்லத்தில் இனிது வாழ்ந்துவந்தார்.

ஒருநாள் அரசன் தன் அமைச்சருடன், பவனி வருங்கால், ஒரு அழகான மாளிகை அவர் கண்களைக் கவர்ந்தன. உடனே அமைச்சனை நோக்கி “இது யார் மாளிகை?” என வினவினான். “அது நம் கஜான்றி-ரங்கராயர் வீடாகும்” என அமைச்சன் பதில் உரைத்தான். உடனே அரசன் “என்ன ஆச்சரியம்!, இவ்வீட்டைக் கட்டி முடிக்கவல்ல பணமும் பொருளும் இவருக்கு ஏது? ஒருவேளை நம் பொக்கிஷத்தில் கள வாடுகிறானே?” என்று தன் சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தான். அதற்கு அமைச்சர் “அரசே! இவர் அரசாங்கத்திற்கு சேரவேண்டிய வரியைக் கட்டவரும் குடிமக்களிடம் மிகவும் அன்பாய் நடந்து கொள்கிறார். அவர்களும் இவருக்கு உதவி செய்கிறார்கள்” என்றான்.

தன் ஐயம் நீங்கப்பெற அரசன் “சரி, இவருக்கு சரியான வேலை கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லி, ராயரை குதிரைலாயத்தில் மேற்பார்வையாளராய் நியமித்தான்.

குதிரைலாயத்தில் எண்ணிறந்த குதிரைகளும் ஆட்களும் இருந்தனர். குதிரையைக் கவனிப்பவர்கள், குதிரையின் தீனிச்செலவிலும் அதன் தீனிப்பொருள்களிலும், தங்களையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். குதிரைகளும் சரிவர போஷிக்கப்படவில்லை.

ரங்கராயர் இதை அறியாமலா இருப்பார். குதிரைக் காவலர்களை அணுகி “நீங்கள் சரிவரக் குதிரைகளுக்கு ஆகாரம் கொடுப்பதில்லை என்று, அரசன் என்னை மேற்பார்வையிடவே அனுப்பியுள்ளார். ஆத

லால் நீங்கள் சரிவரக் குதிரைகளைக் கவனிக்காவிட்டால் அரசன் தண்டனையை அடைய நேரிடும் ஆகையால் உஷார்!” என்றார். பணியாட்கள் நடுக்குற்றனர். திருடுவதற்கும் வழி ஏற்படவில்லை. வேறு என்ன செய்வார்கள்! அவர்கள் ஒன்றுகூடி, தங்கள் குற்றங்களை அரசனிடம் தெரிவிக்காமலிருக்கும்படி வேண்டினர். அவ்வாறு செய்தால், அவருக்கு மாதம் ஒரு தொகையை தாங்கள் தருவதாயும் பகர்ந்தனர். ரங்கராயர் அவர்களிடம் இரக்கம் கொண்டார். வருமானமும் வந்தது. தேடிவரும் சீதேவியை காலால் உதைப்பாருண்டோ?

இதிலும் இவர் தந்திரத்தால் சம்பாதிக்கிறார் என்று எண்ணி அரசன் இவரை, பகல் இரவு காலத்தைக் குறிக்க அடிக்கும் மணி, சரிவர அடிக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்குமாறு கட்டளையிட்டான். அங்கு இவர் சம்பாதிக்க முடியாது என்று எண்ணினான்போலும்!

அரசன், இராணியார் மாளிகைக்கு ஒரு குறித்த காலத்தில்தான் வருவது வழக்கம். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மாளிகைக்கு அரசன் முன்னரே வரவேண்டி ஒரு தந்திரம் செய்து, ரங்கராயரை சற்று சீக்கிரமே மணியடிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தனர். அவ்வாறு அவர் செய்த தின் பலனும், ராணியர் வெகுமதிகளையும், பொன்னையும் அளித்தனர். யூகத்திற்கா வழி இல்லை!

அரசனும் இவர் யூகத்தை அறிந்தான். மறுமுறையும் பரீகூக்க எண்ணி இவரை, கோட்டைவாயிலில் இருக்கச் செய்து, ஒரு நாளில் உள்ளே வருபவர்களைக் கணக்கிடச் செய்தான்.

ரங்கராயர் புத்திசாலி அல்லவா? ஒரு தந்திரம் செய்தார் வாழைத் தண்டை ரூபாயளவு வில்லைகளாக்கி (வட்டமான துண்டுகள்) தன் பெயருள்ள முத்திரை இட்டு, இலக்கமும் இட்டு வைத்துக்கொண்டார். கோட்டைதனுட் செல்வோர் ஒவ்வொருவரும் எவராயினும் சரி, அதனைப் பெற்றே செல்லவேண்டும் என்றும் அதற்கான கட்டணம் ‘ஒரு பைசா’ என்றும், அது அரசனின் உத்தரவு என்றும், ஒரு போடு போட்டார். அனைவரும் வேறு வழியின்றி உத்தரவை மீறமுடியாமல் கட்டணம் செலுத்திச் சென்றனர். யூகத்தினால் வெற்றி, அடைந்தார். பைகளும் காசுகளால் நிரம்பின.

இதில் ஒரு விசேஷ சம்பவம் ஏற்பட்டது. அஃது என்னவெனில், அரசனின் ஒரு மனைவி அவ்வாயில் வழி வர நேர்ந்ததே! ரங்கராயர் இவரையும் ஒரு பைசா கொடுத்தாலன்றி உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்தார். அரசியிடமே பொற்காசைத்தவிர வேறு நாணயம் இல்லை. ரங்கராயரோ தனக்கு வேண்டியது அரசன் கட்டளைப்படி ‘ஒரு பைசாவே’ என்றும், பொற்காசு தேவையில்லை என்றும் வாதாடினார். இராணி, தான் அரசனிடம் அவரைப்பற்றி அதிகமாய் கட்டணம் வாங்கினார் என்று சொல்லவில்லை, என்று வாக்குறுதி அளித்த பிறகு ஒருவாறு இசைந்தார். இதுவும் ஒரு வேடிக்கையே! இது அரசனின் காதுகளுக்கு எட்டாமலா இருக்கும்! அரசியால் விபரங்கள் யாவும் தெரியவந்தன.

அரசன் வெகுண்டு, ஆட்களை ஏவி, ரங்கராயரை தன்முன் கொண்டு வரச்செய்தான். நடந்தவற்றை விசாரித்தான். ரங்கராயர் தான் செய்தவற்றை யாவையும் சாதூர்யமாகக் கூறினார். தான் கொண்டு வந்த கோட்டைவாயிலில் சேர்த்த பண மூட்டைகளைக் காட்டி “அரசே! இதோ இருக்கும் பண மூட்டைகள் தங்களைச் சேர்ந்தது. இவற்றிற்குக் காரணம் இந்த “ரங்கராயன் டல்லா” * தான். புத்திசாலிகளுக்கு எது முடியாதது” என்று தான் கொண்டு வந்த வாழைத்தண்டின் வில்லைகளைக் காட்டி புன்முறுவல் செய்தார். இவர் செயலைக்கண்டு எவர் நகைக்காமல் இருக்கமுடியும்? அரசனும், மற்றவரும் மகிழ்ந்து இவரைப்போற்றினார். இவர் மதியூகி என்று அறிந்த அரசன், ரங்கராயர் ஒருவரால்தான், தன் அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரமும், நீதியும் விருத்தியாகும் என்று எண்ணி, அவரை நிதியைக் கவனிக்கும் அமைச்சராய் போவான் பதவியில் நியமனம் செய்தான். உயர்பதவியை அடைந்த உத்தமப் பரங்கராயர், மேன்மையுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

விடுகதைகள்

இது என்ன?

1. கட்டாத சுவருக்குள்ளே, வற்றாத ஊற்றுக்குள்ளே, எலும்பில்லா மனிதன் எகிரி, எகிரிக் குதிக்கிறான்.
2. குதிரை ஓடஓட, வால் குறைகிறது.
3. ஏறாதமரத்திலே இருந்து தேங்காய்.
4. நாலு மூலைப்பெட்டி, நந்தவண்பெட்டி. ஒடும் குதிரைக்குட்டி.
5. சித்திரப் பின்னல் கோட்டைக்குள்ளே போகவழியுண்டு வரவழி இல்லை.
6. தொண்டையிலே கல்; வானத்திலே கல்; நெல்லிலே கல்; வெற்றிலையில் கல்.
7. அண்ணன் வீட்டுக்குத் தம்பி போவான்; அண்ணன் வீட்டுக்குள் தம்பி போக முடியாது?
8. சிட்டுக் குருவி முட்டையிட்டு மூன்று தெறிப்பாக தெறித்து விட்டது.
9. தெருக்கூட்டி, மணற்பரப்பி தென்னம் பாளை சிதற அடித்து, மறுப்படா யானை வந்து, விலைப்படாமல் போகிறது.

R. Arokiasamy, pannaikulam.

* டல்லா = முத்திரை.

32
ANNAP
N47377

உலக மாயம்

[“தாதை கண்ணன்”]

அந்திப் பொழுது; இயற்கையன்னையின் எழிலுறும் நாட்டியத்தைக் கண்டு மனமகிழ்ந்த அருணன் அவ்வன்னைக்குப் பரிசளிக்க ஆகாயத்தையே தங்கக்கட்டிகளாக மாற்றிச் சென்றான்! பாரினிலே பாதகர் செய்யும் பாவங்களைக் கண்டு அஞ்சியவன்போல, மேலைக் கடலினுள் மெல்ல ஓளிந்துக்கொண்டான் ஆதவன்! சாந்தியின் கீதத்தைச் சாற்றியபடி பறவைகள், தத்தம் கூடுகளை நோக்கிப் பறந்தன. சோலையில் சிந்தியிருந்த பூக்களின் சுகந்தத்தை அள்ளிக்கொணர்ந்த மந்தமாருதம், மானிடர் தம் மேனிக்கு இன்பமளித்துச் சென்றது. சுருங்கக் கூறின், என்னைத் தவிர பிற உயிர்களெல்லாம் புனிதமான இன்பத்தில் குதாசலித்துக் குதித்தன!

என் மணக்கடலில் பெரும் புயல் வீசியது; அந்தப் புயலிலும் சோகம் கலந்திருந்தது. மனத்தில் அமைதியில்லாதவனும் மரநாற்காலியில் தலையைச் சாய்த்த வண்ணம் மங்கியவன்போல் உட்கார்ந்திருந்தேன். என்னைத் தீண்டிச் சென்ற காற்று, மணத்தை மட்டுமன்றி குழலின் இனிய நாத்ததையும் கொண்டு வந்தது! ஆம், கண்ணற்றக் கபோதியொருவன், கைவிரல்களினற கற்பனை புரிந்தவண்ணம், பாடிச்சென்றான்; அந்தப் பாட்டிற்கு எதிரொலி கொடுத்தது என் இதயம்!

கானல்நீர் அல்லவோ மானிட வாழ்க்கை

ஆனதினாலே நாம் பாவங்கள் அகற்றி

ஈனங்கள் விடுத்து இகசகம் நீக்கிடல்

வானகம் எய்துமோர் வழியிதைக் காணீர்!

“உம்; என்ன உலகம் பாழும் உலகம்; இன்று இருந்தவரை நானேக்கும் இருப்பாரென்று என்னக்கூட இயலவில்லையே! காலமெனும் காட்டாற்றில் கடிதெழுந்து காணாமல் மறையவேண்டியவன்தானே மனிதன்! முடிபுனைந்த மன்னனும் முடிவிலோர் பிடிசாம்பலாய்த்தான் போகவேண்டும்! கோடிப் பொன் கொடுப்பினும் காலனின் கடும்பாசத்திற்கு தப்பிப் பிழைத்தவர் தாரணியில் யாவர்? உற்றரையும் பெற்றாரையும் உலக செல்வங்களையும் விட்டுவிட்டு, காலனின் காலடியைப் பின்பற்றி மறு உலகிற்குச் செல்லுங்கால், அவனுடைய அரும் பெருங் கல்வியும், ஆற்றரிய வன்மையும், அளவிறந்த பட்டம் பதவிகளும், என்ன இம்மியளவு உதவியையும் செய்யக்கூடும்? ஆம்! உலகின் இன்பதுன்பங்களை விட்டு தாயதுற வறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்பவனே உத்தமன்! அவன் சாவிற்குப் பயப்படான்; “சாவே வா!” வென்று சகோதரனைப்போல் அழைப்பான்! உலகம் ஓர் மாயம்; மாயம்; மாயம்!”

இவ்வாறான எண்ண அலைகள் என் மணக்கரையை அரித்தன! மனத்தில் அமைதி இழந்தவனும் எழுந்தேன்; நடந்தேன்; கால்கள் சென்ற வழியே நடந்தேன்! கனவு கண்டவன்போல் விழித்து விழித்துப் பார்த்த

வண்ணம் விரைந்து சென்றேன். பூ மணங்கமழும் புதுப்பொழில் ஒன்றில் புகுந்தேன்! இருள் அரக்கன் உலகத்தை எட்டிப் பிடிக்கக் காத்திருந்தான்!

தெம்மாங்கு பாடியவண்ணம் பண்ணையாரின் ஆடுமாடுகளை மேய்த்த பிற்பாடு, வீடு நோக்கிச் சென்ற சிறுவர் சிறுமிகள், மணற்பரப்பில் மயங்கி மயங்கி விழுந்தனர்! நான் திடுக்கிட்டேன்; ஏன்? என்னுடைய மனத்தைப்போலவே அவர்களுடைய மனத்தையும் பேரிருளானது பிடுங்கித் தின்றதோ—என்று!

இருவிழிகளற்ற அந்த இனியனின் கானத்தைச் சமந்து வந்த அதே காற்று, சிறு குழல் நீட்டிய செவ்விய நாதத்தைக் கொண்டுவந்த அதே மாருதம், அந்தச் சிறுவர்களின் வாய்மொழிப் பாடலையும் கொண்டுவந்து, என் செவிகட்கு இன்பத்தையளிக்கு முகமாக, சோகத்தையும் கொடுத்துச் சென்றது!

“கீச்சுக் கீச்சுத் தம்பனம்!
கியாக் கியாத் தம்பனம்!
மாச்சு மாச்சுத் தம்பனம்!
மாயா மாயாத் தம்பனம்!”

என்று பாடி முடிந்தவுடன் மயங்கி விழுந்தனர் அந்தச் சிறுவர்கள்! அவர்கள் அப்படி மயங்கி விழுந்ததன் காரணத்தையறிய என்னுடைய கடிவாளமற்றக் கற்பனைக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டேன்! அதுவும் மனோவேகத்தில் விரைந்து சென்று சிந்தனையின் கொடுமுடியைப் பிடித்து ஒரு குலுக்கு குலுக்கிவிட்டது!

“கீச்சுக் கீச்சுத் தம்பனம்!”—ஆம்! குழந்தைப் பருவத்தை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது! அம்மட்டுமா? என்னருமை மகன் ஆனந்தனையும் நினைப்பு மூட்டிவிட்டது! அவ்வளவுதான்; என்னைப் பிள்ளையில்லாப் பெருங் குறையின் விளைவான சோகம் ஒன்று பிடித்துக்கொண்டது பேயைப்போல!

பிரப்பம் பாயிலே பிரண்டு விளையாட
ஈச்சம் பாயிலே இருந்து விளையாட
தாழம் பாயிலே தவழ்ந்து விளையாட
ஓலைப் பாயிலே ஓடி விளையாட
கோரைப் பாயிலே குதித்து விளையாட
எண்ணெய்க் குடத்திலே துள்ளி விளையாட

ஒரு குழந்தை இருந்தால், மழலை மொழிபேசும் ஒரு மைந்தன் இருந்தால் என்று எண்ணமிட்டது என் ஏழையுள்ளம்!

“மகன் என்னும் ஒளிகொண்டு, இப்பரந்த பாரினுடைய பழுதற்ற அழகெல்லாவற்றையும் ஒரே மூச்சில் பருகிவிழுங்கவேண்டுமென்று துடித்துத்தாய் துடித்துடித்தல்லாமல் இமயமலையின் உச்சியில் ஏறவும் முயன்றாய்; ஏறினாய்! ஆனால் பலனென்ன? முடிவில் அம்மலையின் பாரைகளில்

ஒன்றையே உருட்டிக்கொண்டு விழுந்தாய் மலையடி வாரத்தில்! ஆனால் மனங்கசிந்து ஆண்டவனைத் தூற்றாதே! நன்மைக்கேதான் எல்லாவற்றையும் இறைவன் நடத்துவிட்பான்!” இவ்வாறாக, என் மனக்குரங்கு, என்னைக் குறைகூறினதல்லாமல் புத்தியும் புகட்டிவிட்டது!

மன நிம்மதியை நாடி மாருபலன் கண்ட என்னைத் தூர்த்துவதுபோல “போ! போ!” வென்று ஓலமிட்டது அந்தச் சோலை! துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, மைந்தனெனும் ஒளியிழந்த என்னை, நிலவொளி கூட்டிச் செல்ல, இல்லமடைந்து எண்ணப் படுகுழியில் ஆழ்ந்துக் கிடந்தேன்!

மீட்டும் நினைவுக்கு வந்தது அப்பாடல்! அந்தப் பாடலில் காணப் பெற்ற ஒவ்வொரு அடியையும் என் மனத்தில் இருத்தி சிந்தித்தேன்! கடைசியாய் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்; கைவிரல்களின் கற்பனையோடு சேர்த்துக் காணமிசைத்த வண்ணம் தெருவில் சென்ற அந்தக் கபோதி பாடிய பாடலின் எதிரொலிதானே, அச்சிறுவர்கள் பாடிய சிறுபாடல் என்ற சந்தேகம் வேறு கிளம்பிவிட்டது! என்? அவனுடைய பாடலும், அவர்களின் பாடலும் ஒரே விஷயத்தையே வெவ்வேறு உருவத்தில் வெளியிட்டன!

வீதியில் பாடிச் சென்ற ஏழை, ‘உலக மாயத்தை’ நேரடியாய் வெளியிட்டான்; அதில் நயம் ஒன்றுமில்லை; ஆனால் சிறுவர்கள் பாடிய பாடல் நயத்துடனே ஆழ்ந்தக் கருத்தையும் கொண்டிருந்ததை யுணர்ந்த என் உள்ளத்தின் உவகைமுன், மற்றக் குறைகளெல்லாம் மறைந்தோடின!

“கீசீசு கீசீசு” என்று கத்திய வண்ணம் இருக்கும் பிள்ளைப் பருவத்தை நினைப்பூட்டியது முதல் அடி! அடுத்தபடியாக குழந்தை வளர்ந்து விட்டது! தாற்கால் பருவம் மாறி, கைகால்கள் உரம் பெற்றுவிட்டன; பல்வரிசை முல்லை மலரைப்போல் வெண்மையாய்க் காட்சிதர, குறுகடை நடந்து கொல்வென்று சிரித்து விளையாடி, அம்மா அம்மாவென்று அன்பு குழையப் பேசி, “கியா கியா” வென்று குளறி, கொச்சை மொழிபேசி, உலக அறிவைப் பெற முயலும் பால்யப் பருவத்தை நினைப்பூட்டியது இரண்டாவது அடி!

பையன் வளர்ந்து விட்டான்! வாலிபப் பருவத்தையடைந்து பள்ளிப் படிப்புக்களையும் முடித்துவிட்டான்; வேலை தேடி வயிறு வளர்க்க வேண்டுமே! அதற்காக அல்லும் பகலும் அயராதுழைக்கவேண்டும்; அப்போதுதான் அகிலத்தில் தானும் ஒரு மனிதனென்று சொல்லிக்கொண்டு வாழமுடியும்! இந்த வாலிபப் பருவத்தை “மாசீசு மாசீசு” என்றழைக்கும் மனிதப் பருவத்தை காட்டியது மூன்றாம் அடி!

உலக இன்பத்தில் உழன்று, துன்பத்திலும் தோய்ந்து முதுமைப் பருவத்தை எய்துகிறான் மனிதன்! அதுதான் அவனுடைய கடைசியான ‘தம்பனம்’! மீசை மயிர் நரைத்து, மேனியும் இளைத்துவிட, கூனி நடக்கும் பருவம் குறுக, முக்கால்கள் கொண்டு முதுகு ஓடிய நடக்கும் முது

மைப் பருவமானது மனிதனைக் கிட்டுகிறது! கடைசியில் என்ன? இவ்வுலக பந்தங்களை யெல்லாம் அறுத்து எறிந்துவிட்டு, விடுதலைப் பெறுகிறது அவனுடைய ஆன்மா! உலக வாழ்வின் உண்மையை உணர்த்தியது, “மாயா மாயர்த் தம்பனம்!”

உலக மாயத்தை உணர்த்தவேண்டிய, “மாயா மாயா” வென்றபடி சிறுவர்கள் சுழன்று விழுந்தனர்! வாக்கால் மட்டும் உலக மாயத்தை வெளிப்படுத்தாமல் கிரிகையிலும் வெளிப்படுத்தினர்! சிறுவர்களின் விளையாட்டிப் பாடலான இப்பாடலும், எத்தனையோ முறைகள் என்னுடைய காதுகட்கு எட்டியது! ஆனால் நான் வெறுமனே கேட்டு வியந்துச் சென்றேன்; சிந்தனைசெய்து பார்த்தேன்; சிறுவர்கள் பாடிய, பாடுகின்ற, அந்தச் சிறு பாடலிலுங்கூட மகத்தான ஒரு தத்துவம் மறைந்துக் கிடந்தது!

மீட்டும் என்னுடைய சிந்தனை, அந்த ஏழையை நாடியது; அவனும் தான் உலக மாயத்தைப் பாடிச் சென்றான்; ஆனால் அவன் இவ்வளவு விபரமாகவா பாடினான்? அவனும் நான்கு அடிகளே பாடினான்; ஆனால் அவன் மாயையை அறுத்து மாட்சிபெற வானுலகு அடைய ஒரு வழியைக் காட்டினான்! அவனே உலக மாயத்தை விளக்கும் ஒரு பொருளாயும் இருந்தான்! சிறுவர்களும் தான் நான்கு அடிகளில் பாடினார்கள்! ஆனால் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார்கள் வாழ்வின் கதையை! செயலிலும் உலக சதமென்று நம்பாதே! என்று காட்டினார்கள். இவ்வாறு இருபாடல் களையும் நான் ஒப்பினை செய்துப் பார்க்கப் பார்க்க புதுப் புதுச் சுவை பல தட்டிக்கொண்டே இருந்தன! மனமும் நிம்மதியடைந்தது!

‘கீச்சு’ ‘கியா’ ‘மாச்சு’ ‘மாயா’ இவ்நான்கு வார்த்தைகளிலே ஒரு முழுமனிதனின் வாழ்க்கைத் தத்துவமே மறைந்திருக்கிறதல்லவா?

இவ்நான்கு வார்த்தைகளும் இன்றும் என் இதயக் கடலிடையே ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன!

உடையார்பாளையம் தாலூகா ஆரம்ப ஆசிரியர் யூனியன்

இந்த யூனியன் G. 4016 (24-2-39) ன்படி கல்வி டைரெக்டரவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஷை யூனியனின் சபைக்கூட்டம் 3-11-46-ல் ஸ்ரீ இராமஸ்வாமி அய்யர் அவர்களின் தலைமையின்கீழ் கூடிற்று. ஷை யூனியன் காரியதரிசி ஸ்ரீ G. S. கிருஷ்ணமூர்த்திராவ் அவர்களின் பிரேரணைகளின்பேரில், ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் அந்தஸ்து, சம்பள உயர்வு, உதவிச்சம்பளங்கள் முதலியவற்றைப்பற்றிய தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. வந்தோபசாரங்களுடன் கூட்டம் கலைந்தது.

G. S. Krishnamurthi Rao,
Secretary.

R. C. சேக்கண்டர் போதனாழை & ஹைஸ்கூல் நாடகக் கழகம்

1946-ம் வருஷம் டிசம்பர் மீ ஆரம்பத்தில் 7-ம் உயன்று ஸ்திரிகளுக்கும், 9-ம் உ பொதுவாகவெனவும் பிரத்தியேகமாக இரண்டு நாட்கள் கிருஷ்ணாஜி அல்லது நீதியின்வெற்றி என்ற சரித்திர சம்பந்தமான நாடகம் பள்ளிக்கூட கட்டிட நிதிக்காக ஷை பாடசாலை நாடக அரங்கில் அதி விமரிசையாக நடத்திக் காண்பிக்கப்பட்டது. முதல் நாடகத்தினத்தன்று திருச்சி, பொன்மலை ஆகிய இடங்களிலுள்ள பல பெண்பாடசாலைகளிலிருந்தும் மாணவிகளும் ஆசிரியருமாக சுமார் 1000 பேருக்கு மேல் எம் பள்ளிக்கு விஜயம் செய்து எம் நாடகத்தைக் கண்டுகளித்தனர். அவ்வாறே இரண்டாவது தினத்தன்றும் ஆண்பெண் இரு பாலருமாக அநேகர் விஜயஞ்செய்து எம் சிறந்த நாடகத்தைக் கண்டு களிப்பெய்தேகினர்.

உண்மையாகவே எம் பாடசாலையிலுள்ள நாடகக்கழகமானது சிறந்த முறையில் கீர்த்தியுடன் திகழ்ந்து பொதுமக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வருகிறதென்றால் மிகையாகாது. எம் கழகத்தின் பெருமையை, எம் நாடகங்களையும், சங்கீதக் கச்சேரிகளையும், மற்றும் இதர காரியம்சங்களையும் கண்டுகளிக்கும் கனதனவாண்களே எளிதில் தெரிந்துகொள்வார்கள். எம் நாடகங்களுக்கு விஜயம் செய்து எங்களைப் பெருமைப்படுத்திய சகலருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியை எம் கழகத்தின் பேரால் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும் இதற்குப்பொருளுதவி செய்தவர்களுக்கும், மின்சார அலங்கார ஜோடினையார்க்கும், பின்னணி சங்கீதக் கோஷ்டியாருக்கும், மற்றும் எமக்கு உதவிபுரிந்த யாவார்க்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக. எம் நாடகத்தை மறுமுறையும் பொதுவான ஓர் நாடக அரங்கில் நடத்த வேண்டுமென்று பொதுமக்கள் பலர் ஆசிப்பதால் மறுபடியும் சிறந்த முறையில் இதை நடத்த உத்தேசித்துள்ளோம்.

இப்புதுவருஷத்திலும் எம் நாடகக்கழகமானது உங்கள் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பாலும் கடவுளின் கடாட்சத்தாலும் அபிவிருத்தியடைந்து குன்றிலிட்ட தீயம்போல் ஏனைய பாடசாலைகளுக்கோர் முன் மாதிரியாகத் திகழுமென நம்புகிறேன்.

5th Jan. 1947 }
Trichinopoly. }

Louis M. Selvaraj,
Secretary,
Dramatic Association.

ஏழையின் கண்ணீர்

[ஹேன்றி]

1. மரண வாயிலில்.....?

“மாமா! அம்மா மரண அவஸ்தையில் கிடக்கிறார்கள், உங்களைக் கையோடு அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார்கள். லேலாவைக்கூட அழைத்துவரச் சொன்னார்கள்.....சீக்கிரம் வாருங்கள் மாமா!” என்று கண்ணிலிருந்து நீர்வழிய கதறினான் பிரேம்குமார். தன் சகோதரியின் மகனான பிரேம்குமாரின் துக்கத்தைப் பார்த்த பாலு வீட்டினுள் சென்று பார்த்தார்; தன் மனைவியான வீணைவைக் காணும், உடனே தம் மகனைப் பார்த்து “லேலா! அம்மா எங்கே?” என்று கேட்டார் தன் கண்களிலிருந்து விழும் நீரைத் தட்டிவிட்டு. “சுந்து மாமா வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறார்கள்” என்றாள் லேலா. “உடனே புறப்படு, மீனா அத்தை மரண அவஸ்தையிலிருக்கிறார்களாம், பார்த்துவிட்டுவருவோம்” என்று கூறிக் கொண்டே பாலு பெட்டியைத் திறந்து நூறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்துத் தன் பையில் வைத்துக்கொண்டு கிளம்பினார். லேலாவும் தன் தந்தையைப் பின்தொடர்ந்தாள். இவ்விருவர்களுக்கும்பாக பிரேம்குமார் வேகமாக நடந்தான். அவன் இதயம் “தன் தாய் பிழைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கடவுளை வேண்டிக்கொண்டு இருந்தது. லேலாவும் மீனாவின் உயிருக்காகக் கடவுளை வேண்டிக்கொண்டே சென்றாள். லேலாவின் கண்கள் குமாரைப் பார்த்தன. ஓர் ஆழ்ந்த பெருமூச்சு அவளது கன்னி (இள) உள்ளத்திலிருந்து வந்தது. பேதையின் நெஞ்சில் என்ன தோன்றியதோ யார் கண்டது? குமாரை அப்படியே விழுங்கிவிடுபவன்போல் பார்த்துக்கொண்டே போனாள். நீரின் ஆழத்தை அறிந்தாலும் நெஞ்சின் ஆழத்தை அறிய முடியாதல்லவா?

பிரேம்குமார், லேலா, பாலு மூவரும் ஒரு சிறு குடிசைக்குள் பிரவேசித்தனர். ஆமாம்! பிரேம்குமாரின் எளிய இல்லமே. அதுதான். அங்கேதான் மீனாவும் உயிருக்கு மன்றாடிக்கொண்டிருந்தாள். பாலு கண்ணில் நீர் ததுமப் மீனாவின் படுக்கையண்டை உட்கார்ந்து மீனா என்றார். கண்விழித்த மீனா அண்ணா என்று கூவிக்கொண்டே பாலுவைக் கட்டிக் கொண்டாள். அவன் இதயத்தில் சகோதர வாஞ்சை பீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. மீனா தேம்பித்தேம்பி அழுது ஆயாசத்தால் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். தன் தாயைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சந்தர ரூபனான பிரேம்குமாரைப் பார்த்த லேலா தன் கைகுட்டையால் மெள்ள தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள். சிறிது காலம் மெளனம் அங்கே குடிகொண்டது! “அண்ணா! ஒரு சிறு விஷயம் உங்கனோடு பேசவேண்டும்” என்றாள் மீனா. மரண அவஸ்தையிலிருக்கும் தன் தங்கையின் அந்தியகாலத்தில் என்ன பேசவதென்று தெரியாது தவித்தார் பாலு. அவர் தன் தங்கை 40 வயது காலத்திலேயே கடுஞ்சரமாக இருப்பதையறிந்தும் தன் மனைவியின் உக்கிரகதாண்டவத்திற்காக இத்தனை நாளை மீனாவின் வீட்டிற்கு வராதிருந்தார். இன்று கவலைக்

கிடமாக இருக்கும் தன் தங்கையைப் பார்த்ததும் “மீனா! மீனா!” என்றார். அதற்குமேல் அவரால் பேசமுடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. “மீனா!...விஷயத்தை பிறகு பேசலாம். டாக்டரைக் கூட்டிக்கொண்டு...” என்று பாலு விஷயத்தைக் கூறுமுன் இடைமறுத்து “அண்ணா! டாக்டரா? அவரவர்களுக்கு பகவான் அளித்த ஆயுள் எவ்வளவோ அவ்வளவுதானே நடைபெறும்? மனிதன் மனதிருப்திற்காகத்தானே டாக்டரைத் தேடுவது? தெய்வத்தின் திட்டத்தை முறிக்கும் திறமை டாக்டர்களுக்கிருந்தால் தெய்வத்திற்கு என்ன மதிப்பு? இந்த ஒரு சிறு விஷயத்தையும்...என் அந்தியகாலத்தில் கூறுகிறேன்—என் சிறு வேண்டுகோளிது...அண்ணா!...என்ன கேட்கிறீர்களா?” என்றார் மீனா. பாலு ‘கிம்’ என்று தலையை அசைத்தார். மீனா பிரேம்குமார் பக்கம் திரும்பி “குமார் நீயும் லைலாவும் சிறிது தோட்டத்துக்குப்பக்கம் போங்கள் நான் தனித்து சில காரியங்கள் பேசவேண்டும்” என்றார். குமாரும் லைலாவும் தோட்டத்திற்குச் சென்றனர். மீனாவின் உத்திரவுப்படி பாலு கதவை தாளிட்டுவிட்டு தன் சகோதரியின் கட்டிலினருகில் வந்தார். மீனா “அண்ணா!” என்றார். அந்த குரல் இதய ஆழத்திலிருந்து வந்தது அதில் அவ்வளவு சோகமும், அன்பும் கலந்திருந்தது. பாலு தன் தங்கையின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவரது முகம் அவள் வார்த்தையை கேட்க ஆவலாக இருந்தது. மீனாவும் பேச ஆரம்பித்தார்.

“இரக்கம் என்ற ஒரு வார்த்தைக்கு அர்த்தம் என்னப்பா?” எனக் கேட்டாள் சாந்தி. அவளுக்கெதிரே டாக்டர் ஜெகதீஸன் ஒரு ஈவிச் சேரில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தார். தம் மகள் ‘இரக்கம்’ என்ற ஒரு வார்த்தைக்கு—ஆமாம்—அற்ப வார்த்தைக்கு அர்த்தம் கேட்டது அவருக்கு சிரிப்பை உண்டாக்கியது போலும்! ‘கடகட’ என நகைத்தார். “என்னப்பா சிறிக்கிறீர்கள்? கேட்கிறேனே தெரியவில்லையா? இரக்கம் என்றால் என்ன?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் சாந்தி. ஜெகதீஸன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து “துன்பத்தை கண்டு வருந்துவது—பச்சாதாபப் படுவதுதான் இரக்கம்!” என்றார். இரக்கமில்லாதவர்கள்?..... என்று சாந்தி கேட்பதற்குள் “கல்நெஞ்சர்கள்” என்றார் டாக்டர். சாந்தி மீண்டும் “தாங்கள் ஒரு கல்நெஞ்சரா?” என்று கேட்டாள். அவள் கண்கள் கோபத்தாலும் ஆவேசத்தாலும் சிவந்தன! மகளின் மாறுபாட்டைக் கண்ட ஜெகதீஸன் திகைத்து “என்ன சாந்தி? ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்?... என்ன விசேஷம்?” என்றார். அவர் தம் மகளின் கேள்விக்கு ஏதோ ஓர் ஆழ்ந்த கருத்து இருக்கிறது என்பதை அறிந்துகொண்டார்.

“அப்பா! நேற்று ஒரு வாலிபன் தன் தாயின் மரண அவஸ்தைக்காக உங்களை அழைக்க வந்தாரல்லவா?.....”

(இடைமறுத்து) “ஆமாம்! அதற்கென்ன?”

“அந்த சமயத்தில் தாங்கள் வீட்டிற்குப்போய் கேஸ் பார்ப்பதற்கு “பீஸ்” “பீஸ்” என்று அடித்துக்கொண்டீர்களே? அப்பொழுது இரக்கம் எங்கே? உங்கள் நெஞ்சம் கல்லா?”

“மகளை !.....”

“மகளை !..... இரக்கமற்று ஓர் உயிரை மடிக்கும் உங்களைத் தந்தை என்று கூறக்கூட..... (ஆழ்ந்த பெருமூச்சு) பாவம்! உங்களை நம்பி வந்த அவர் எத்தனை மனக்கஷ்டத்துடன் திரும்பியிருப்பார்?”

“அவனைப்பற்றி உணக்கென்ன கவலை?”

“இரக்கம் என்றால் பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு வருந்துவது என்றீர்கள்ளல்லவா?..... அந்த இரக்கத்தின்பேரால் கவலைப்படுகிறேன்!..... அப்பா! உங்கள் உயிருக்குயிரான மகளான நான் மரணஅவஸ்தையிலிருக்கையில் ஒரு டாக்டர் கல் ரெஞ்சோடு—இரக்கமற்று உங்கள் சக்திக்கு மீறிய தொகை கேட்பின் உங்கள் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்?..... ஆளுக்கொரு ரீதி..... இதுதான் உலகம்!!”

“என்ன சாந்தி! ரீதியாம் ரீதி!..... ரீதியையும் இரக்கத்தையும் பார்த்தால் நமக்கு பிழைப்பு எப்படி நடக்கும்? (கண்ணில் ஆக்ரோஷம் பொங்க) என்ன?..... பிழைப்பு!..... (இரக்கத்துடன்) அப்பா!..... இந்த இரக்கமற்ற பிழைப்பு யாருக்குப் பிரயோசனம்?..... ஏழைகளின் கண்ணீர் உங்கள் வாழ்க்கைப் பாதையில் பரப்பப்படும் முட்களன்றோ? (கோபத்துடன்) உங்களைப் போன்ற சில டாக்டர்கள் ‘பணம்’ ‘பணம்’ என பறப்பதால் ‘வைத்திய சமூகமே’ அகற்காக வெட்கித் தலைகுனி கிறதே! நேற்று வந்த அவர் உங்களிடம்.....”

(இடைமறுத்து) “என்னிடம்..... என்ன என்னிடம்?”.....

காரியாபட்டி செண்டர் ஆரம்ப ஆசிரியர் சங்கம்

9-11-46ல்: அருப்புக்கோட்டை திருவள்ளூர் காரியாபட்டி செண்டர் ஆசிரியர் சங்கம் காரியாபட்டி நாடார் ஜலிமெண்டரி பாடசாலையில் உயர் திரு ஜனாப் S. முகமது ஹபீபு B. A. L. T. சீனியர் டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் அருப்புக்கோட்டை ரேஞ்சு அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவ்வமயம் அருப்புக்கோட்டை ரேஞ்சு ஜூனியர் டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் உயர் திரு S. முத்துச்சுவாமி பிள்ளை அவர்கள் விஜயம் செய்திருந்தார்கள். அதுசமயம் செண்டரைச் சேர்ந்த பள்ளி மாணவ மாணவிகளால் பாட்டு, கும்மி, கோலாட்டம், டான்ஸ் முதலிய கேளிக்கைகள் நடைபெற்றன. அருப்புக்கோட்டை தேதாங்கர் ஹைஸ்கூல் தமிழ் வித்துவான் உயர் திரு S. A. மல்லிங்க சுவாமி அவர்கள் கம்பன் கவியின்பம் என்பதுபற்றியும், ஆசிரியர் நண்பர் P. ராமசாமி என்பவர் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பொருள் பற்றியும் நீண்ட சொற்பொழிவாற்றினார்கள். இறுதியில் யாவருக்கும் வந்தனோபசாரம் கூற, கூட்டம் இனிதே கலைந்தது.

Copy of the Proceedings
of the Director of Public Instruction, Madras,
D. Dis. 3221 E4/46 dated 30th October 1946

Sub:—Books and Periodicals—Bodhana
Vishaya Poongothu—A Tamil
Monthly Magazine brought to
the notice of Training Schools.

Read:—Endorsement N. Dis. 315 D/46
dated 15-10-46 of the Divisional
Inspector of Schools, Coimbatore
Division.

The Director desires to bring to the notice of all training institutions in the Tamil area the Tamil Monthly Magazine entitled Bodhana Vishaya Poongothu edited and published by Rev. Fr. A. Lourduswami, B.A., L.T., R. C. Training School, Trichinopoly. The undermentioned officers are requested to take necessary action in the matter. They are also informed that copies of the magazine may be purchased for Government Training School from the allotment provided for the purpose.

C. RAGHUNATHAN,

For Director of Public Instruction, Madras.

Editor and Publisher: Rev. Fr. A. Lourduswami, B. A., L. T.,
Headmaster, R. C. Secondary Training and High School.

Printed by Rev. Fr. A. Susai Regis
Supt., St. Joseph's Industrial School, Trichinopoly.
Q. H. No. Ty.—I, 13—1—1947.

